

Arrest

nr. 251 633 van 25 maart 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. DANEELS
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 5 november 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 oktober 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 november 2020 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter, M. EKKA

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die loco advocaat R. DANEELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 29 april 2020 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als vader van een Belgisch minderjarig kind.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 5 oktober 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5Ge lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.04 2020 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

□ De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te gemeten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgisch minderjarig kind, de genaamde W.A.A. (RR:[...]) in toepassing van artikel 40 ter §2, 2° van de wet van 15.12.80.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen. '

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene en zijn Belgisch minderjarig kind niet op hetzelfde adres woonachtig zijn. De notie "begeleiden" of "zich bij hem voegen", zoals opgenomen in voormelde bepaling, hoewel dit geen samenwonen hoeft te zijn, impliceert niettemin dat het betrokkene toekomt bewijzen aan te brengen dat hij een minimum aan gemeenschappelijk leven onderhoudt met de referentiepersoon en derhalve bewijzen overlegt van een financiële en affectieve band met het kind in functie van wie hij het verblijfsrecht aanvraagt.

Betrokkene legt volgende documenten voor als bewijs dat er een affectieve en financiële band met de referentiepersoon zou bestaan:

- Mails Pleegzorg Oost-Vlaanderen dd. 12.09.2019 en 18.03.2019 in verband met de bezoeksregeling door de vader aan het kind*
- Brief Pleegzorg Oost-Vlaanderen dd. 18.03.2019 Betreft de bezoeksregeling aan het minderjarig kind*
- Attest Pleegzorg op naam van de pleegmoeder (C.N.M.) dd 20.12 2018 met bijhorende adreswijziging*
- Betaling kinderbijslag Partena aan de pleegmoeder da 18.02.2019*
- Ongedateerde foto's van betrokkene en het minderjarig Belgisch kind*

Wat de financiële band betreft, hiervan werden geen bewijsstukken voorgelegd. Het Belgisch minderjarig kind is momenteel onder de zorg van een pleegmoeder, welke ook het kindergeld ontvangt. Betrokkene legt niets voor waaruit moet blijken dat hij ook mee instaat voor de financiële kant van de opvoeding

Wat de affectieve band betreft, ook deze is onvoldoende aangetoond. Er worden enkel wat foto's voorgelegd waarop betrokkene staat met zijn minderjarig kind Er worden ook wel nog mails voorgelegd waarin wordt vermeld wanneer betrokkene zijn kind kan bezoeken. Echter, er worden geen bewijzen aangebracht waaruit moet blijken dat betrokkene wel degelijk deze bezoeksregeling heeft gevolgd en zijn kind heeft bezocht.

Uit bovenstaande gegevens kan er met toe besloten worden dat betrokkene een dermate affectieve en financiële band met zijn dochter onderhoudt om het verblijfsrecht op basis daarvan te kunnen toestaan.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15 12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. [...]"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het EVRM, van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november

1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] Tegenpartij weigert het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker op grond van artikel 40ter, §2, 2° van de Vreemdelingenwet omdat de financiële band tussen vader en kind niet zou bestaan ook de affectieve band tussen verzoeker en [A.] onvoldoende zou zijn aangetoond.

Hoewel tegenpartij in de bestreden beslissing stelt dat de samenwoning van verzoeker met zijn minderjarig kind geen voorwaarde is voor de toekenning van het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter Vreemdelingenwet, weigert tegenpartij het verblijf toe te kennen aan verzoeker zonder in de bestreden beslissing rekening te houden met de specifieke situatie van het dochtertje van verzoeker, dewelke nog steeds onder toezicht staat van de dienst Pleegzorg Oost-Vlaanderen.

[A.] wordt opgevangen door haar pleegmoeder, mevrouw [C.N.M.]. Hierbij is van belang te onderlijnen dat het pleeggezin geen derde betreft, doch de zus van verzoeker, wat een duidelijke indicatie is van de betrokkenheid van verzoeker en zijn familie met zijn dochtertje [A.].

In het kader van deze plaatsing, waarvan de opportuniteit beoordeeld wordt door de dienst Pleegzorg in het belang van het minderjarig kind, heeft verzoeker op specifieke tijdstippen toegang zijn kindje.

Tegenpartij is hiervan op de hoogte. In het kader van de aanvraag werden mails uitgaande van de dienst Pleegzorg Oost-Vlaanderen overgelegd waarop de bezoeksafspraken staan voor verzoeker alsook voor de moeder van het kindje.

Deze bezoeken gaan steeds door op de burelen van dienst Pleegzorg, Parklaan 31 A te Aalst. Dit blijkt uit de stukken gevoegd aan de gezinsherenigingaanvraag.

Het is verzoeker vooralsnog niet toegestaan om toegang te hebben tot zijn kindje buiten deze momenten.

Zowel verzoeker, als de pleegmoeder, houden zich strikt aan deze voorwaarden in het belang van [A.].

Het is van belang om te onderlijnen dat deze voorwaarden opgelegd worden door Pleegzorg Oost-Vlaanderen in het belang van het kind en rekening houdend met haar groei en evolutie. Het is met name belangrijk voor een dergelijk jong kindje, net 2 jaar oud, om zich te kunnen hechten aan haar pleegmoeder.

Het is verzoeker dan ook niet toegestaan om op dit moment, hoewel hij dat zelf zou wensen, een grotere plaats in te nemen in het leven van [A.].

Dit kan verzoeker niet tegengeworpen worden, nu hij de afspraken correct naleeft en meewerkt met de dienst Pleegzorg.

Dit neemt ook niet weg dat verzoeker wel degelijk heeft aangetoond een affectieve band te onderhouden met zijn dochtertje, middels de afspraken bij dienst Pleegzorg om de 14 dagen.

Tegenpartij stelt bijgevolg op onredelijke wijze dat er geen bewijzen worden aangebracht waaruit zou moeten blijken dat betrokkene wel degelijk de bezoeksregeling heeft gevolgd en zijn kind heeft bezocht. Tegenpartij stelt in de bestreden beslissing zelf dat verzoeker verschillende foto's heeft aangebracht waarop hij samen met [A.] afgebeeld staat. Uit de bestreden beslissing valt op te merken dat tegenpartij niet betwist dat het om foto's gaat van verzoeker en zijn dochtertje.

Hoewel tegenpartij opmerkt dat het om ongedateerde foto's gaat, valt uit de foto's op te merken aan de groei van de baby dat de periode van haar 2 levensjaren (vanaf haar geboorte in het ziekenhuis) omvat.

Tegenpartij houdt bij de beoordeling van de gezinsherenigingaanvraag van verzoeker geen rekening met de aangebrachte gegevens in het licht van de specifieke situatie van [A.] die onder toezicht van de dienst Pleegzorg staat. Zo kan het bijvoorbeeld niet anders dan dat de pleegmoeder, en niet verzoeker noch de biologische mama, de kinderbijslag ontvangt voor [A.].

Aangaande de afwezigheid van financiële band tussen verzoeker en zijn dochtertje, wijst verzoeker op het feit dat hij thans niet werkzaam is. Hij is werkzoekende, doch kan op dit moment niet financieel bijdragen in de zorg en opvoeding van zijn dochtertje. Ondanks de praktische moeilijkheden die hij in zijn zoektocht naar werk ondervindt in het kader van de huidige pandemie COVID-19 is verzoeker erop gebrand hier zo spoedig mogelijk verandering in te brengen.

Het enkele gegeven dat hij vooralsnog geen financiële band heeft met [A.], neemt niet weg dat verzoeker een affectieve band onderhoudt met zijn dochtertje.

Ten slotte blijkt uit de bestreden beslissing dewelke geen recht op verblijf toekent aan de vader van een minderjarig Belgisch kind niet dat tegenpartij het hoger belang van het kind in overweging heeft genomen.

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, dat als volgt luidt:

"De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist. "

De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

"Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag.(...)"

Uit de bestreden beslissing blijkt dat tegenpartij niet betwist dat verzoeker de vader is van een minderjarig Belgisch kind dat een recht op verblijf heeft in België.

De bestreden beslissing heeft tot gevolg dat verzoeker geen menswaardig kan leven in België, hoewel hij de vader is van een Belgisch minderjarig kind die in het kader van pleegzorg bij zijn zus verblijft en verzoeker reeds 20 jaar in België verblijft samen met zijn familie, waardoor vaststaat dat hij zijn gezinsleven ten aanzien van zijn dochter enkel in België kan uitoefenen.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat tegenpartij bij het nemen ervan rekening hield met het hoger belang van het kind of het gezins- en familieleven van verzoeker.

De bestreden beslissing bevat geen enkel motief hieromtrent.

De bestreden beslissing schendt artikel 40ter Vreemdelingenwet, artikel 3.1. IVRK, artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten, alsook de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht."

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert verweerder als volgt:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekende partij een vestigingsaanvraag indiende op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: "De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

[...] - de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument, en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen."

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet

luit: "Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : [...]"

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”.

De voormelde bepaling vervat in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziet aldus voor de ouder van een minderjarig Belgisch kind enkel in de verblijfsvoorwaarde dat deze ouder het minderjarig Belgisch kind dient te begeleiden of te vervoegen.

Naar analogie met vaststaande rechtspraak van de Raad van State dient te worden aangenomen dat de termen ‘begeleiden’ of ‘vervoegen’ moeten worden begrepen in die zin dat er een ‘gezinscel’ oftewel een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband moet bestaan. Hiertoe is een samenwoning strikt genomen niet vereist (cf. RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 21 februari 2007, nr. 168.044).

In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm werd geboren. Om een voldoende graad van ‘gezinsleven’ vast stellen, die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren.

Deze factoren omvatten de aard en duur van de relatie van de ouders, en in het bijzonder of zij de geboorte van een kind hadden gepland; de vraag of de vader het kind na de geboorte heeft erkend; de vraag of er sprake is bijdragen in de zorg en opvoeding van het kind; de kwaliteit en het regelmatig karakter van het contact (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30)

In casu werd vastgesteld – en wordt ook niet betwist - dat verzoeker niet op hetzelfde adres woont als zijn minderjarig kind.

Blijkens de bestreden beslissing werd vervolgens onderzocht of er desondanks toch niet kan worden besloten tot het bestaan van een gezinscel, in de ruime zin van het woord, met het minderjarige kind en dit op basis van de aanwezigheid van financiële en affectieve banden.

Alle door de verzoekende partij voorgelegde documenten werden daarbij in aanmerking genomen.

Er diende evenwel te worden vastgesteld dat de affectieve band onvoldoende werd aangetoond. Er blijkt niet dat verzoeker de voorgestelde bezoeksregeling met de pleegzorg voor zijn dochter heeft gerespecteerd, er werden inderdaad mails voorgelegd waarin data werden voorgesteld waarin verzoeker zijn dochter zou kunnen bezoeken. Er is geen enkel verslag over het verloop van deze bezoeken en de vraag is dan ook terecht of deze bezoeken gerespecteerd werden. De enkele niet-gedateerde foto’s zijn bezwaarlijk voldoende om de affectieve banden aan te tonen.

Daarnaast wordt door de verzoekende partij evenmin ontkend dat er geen financiële band is met het kind.

De verwerende partij wenst te benadrukken dat zij ter zake over een discretionaire bevoegdheid beschikt:

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624,).

Er werd in casu niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat op basis van de voorgelegde documenten de affectieve en financiële banden niet werden aangetoond.”

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. Artikel 40ter, §2, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° [...];

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

2.6. De Raad wijst erop dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 121 van 26 september 2013 heeft gesteld dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om een verblijf in het kader van gezinshereniging te verkrijgen voor de echtgenoot of partner van een Belgische onderdaan, voor de kinderen van de Belgische onderdaan en die van zijn echtgenoot of partner, alsmede voor de beide ouders van een minderjarige Belg. Aldus waarborgt deze bepaling het recht op gezinsleven van het kerngezin (GwH 26 september 2016, nr. 121/2013, B.54.1). Ook de Raad van State heeft geoordeeld dat de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarden de wettelijke verankering vormen van het recht op de bescherming van het gezins- en familieleven van de familieleden van een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer als burger van de Europese Unie, zodat voormeld wetsartikel conform is aan artikel 8 van het EVRM (RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Dit alles houdt in dat een beoordeling van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 40ter, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet reeds een beoordeling inhoudt van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.7. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind in principe wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of binnen een andere samenlevingsvorm werd geboren. Samenwoning is geen absolute vereiste voor het vaststellen van een gezinsleven tussen ouder en kind (EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, § 21; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30). Wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren. Hierbij kan onder meer worden gekeken naar de aard en duur van de relatie met de ouders, naar de geleverde bijdragen in de opvoeding en opvang van het kind, naar de kwaliteit en kwantiteit van het contact tussen het kind en de ouder, enzovoort (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30).

2.8. In casu werd in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker en zijn Belgisch minderjarig kind niet op hetzelfde adres wonen. De in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet vervatte notie “*zich bij hem voegen*”, vereist geen samenwoning maar impliceert wel een “*minimum aan gemeenschappelijk leven*”, aldus de bestreden beslissing. Het houdt volgens de bestreden beslissing in dat verzoeker bewijzen moet overleggen van een financiële en affectieve band met het kind. Verwerende partij is van oordeel dat van de financiële band geen bewijsstukken werden overgemaakt en dat de affectieve band onvoldoende werd aangetoond. Op basis hiervan wordt het verblijfsrecht geweigerd.

2.9. Kernpunt van verzoekers betoog is dat er te weinig aandacht is besteed aan zijn specifieke situatie, met name dat zijn minderjarig kind wordt opgevangen door zijn zus als pleegouder onder toezicht van Pleegzorg Oost-Vlaanderen.

2.10. Dat verzoekers zus met ingang van 19 december 2018 werd aangeduid als pleegmoeder van zijn minderjarig kind vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Deze pleegzorg werd opgestart nadat de moeder van het minderjarig kind op basis van een vonnis van een vrederechter van 27 september 2018 en 18 oktober 2018 voor een jaar werd opgenomen in een psychiatrisch ziekenhuis, dit op het ogenblik dat het kind vier maanden oud was en verzoeker het kind nog niet had erkend. Verdere duiding over de opname van de moeder van het minderjarig kind na oktober 2019 wordt niet verstrekt door verzoeker.

2.11. Aangezien de pleegouder geen derde is, doch zijn zus, acht verzoeker dit een duidelijke indicatie van zijn betrokkenheid en die van zijn familie bij zijn dochter. Voor wat betreft de affectieve banden met zijn minderjarige dochter, wijst verzoeker op de overgemaakte e-mails die getuigen van bezoeksafspraken met deze dochter. Hij leeft deze afspraken correct na en werkt mee met de dienst Pleegzorg, zo stelt verzoeker. Hij benadrukt dat hij een grotere plaats in het leven van zijn kind zou willen innemen, maar dat hij moet rekening houden met de voorwaarden opgelegd door Pleegzorg Oost-Vlaanderen. Hij preciseert dat het in het belang van het kind is dat het zich kan hechten aan haar pleegmoeder. Waar verweerder valt over het gebrek aan bewijs van daadwerkelijke bezoeken aan zijn minderjarige dochter, wijst verzoeker op de overgemaakte foto's. Hij geeft toe dat ze ongedateerd zijn, maar dat aan de hand

van de groei van de baby kan worden afgeleid dat deze de periode van haar eerste twee levensjaren bestrijken. Wat betreft de financiële band, stelt verzoeker dat verweerder evenmin rekening heeft gehouden met de context van de pleegzorg. Hij geeft aan dat het niet anders kan dan dat de pleegmoeder het kindergeld voor het kind ontvangt. Hij geeft toe dat hij thans werkzoekende is, dat hij hierin verandering wil brengen en dat het enkele gegeven dat hij vooralsnog geen financiële band heeft met zijn dochtertje niet wegneemt dat hij een affectieve band met haar heeft.

2.12. De Raad is zoals gezegd in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.13. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk achten dat de verwerende partij weigert het verblijfsrecht toe te kennen. In de weegschaal liggen aan de ene kant de overgemaakte foto's. Zoals verzoeker terecht opmerkt, betwist verweerder niet dat de personen die afgebeeld zijn op deze foto's verzoeker en zijn minderjarige dochter betreffen. Verzoeker betwist dan weer de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat de overgemaakte foto's ongedateerd zijn. In het administratief dossier bevinden zich zwart-wit foto's van verzoeker en zijn kind. Er zitten talloze dubbels in. De meeste foto's betreffen verzoekers aanwezigheid in de kliniek toen zijn dochter werd geboren op 10 juni 2018. Voorts zijn er nog vijf foto's waarop verzoekers kind geen pasgeboren baby meer is en waaruit aan de hand van de kleren van verzoeker kan worden afgeleid dat hij het kind op verschillende momenten heeft bezocht. Aan de andere kant van de weegschaal ligt het gegeven dat verzoeker geen bewijzen overmaakt waaruit blijkt dat hij daadwerkelijk de bezoeksafspraken onder auspiciën van de dienst Pleegzorg is nagekomen. Blijkens het administratief dossier heeft verzoeker één e-mailbericht van 13 september 2019 van Pleegzorg Oost-Vlaanderen overgemaakt. Het betreft vijf luttelbezoeksafspraken in de periode 18 september 2019-16 oktober 2019, derhalve in het pre-coronatijdperk. Het kan redelijkerwijs niet moeilijk zijn om van de dienst Pleegzorg Oost-Vlaanderen een attest te verkrijgen ten bewijze van het feit dat verzoeker zijn minderjarig kind daadwerkelijk heeft bezocht in één van hun vestigingen. Op 22 oktober 2019 zouden de bezoeken blijkens voormeld e-mailbericht worden geëvalueerd. Ook hiervan werd geen verslag overgemaakt. Verzoeker kan dus manifest niet worden gevolgd waar hij in het verzoekschrift opwerpt: *“Deze bezoeken gaan steeds door op de burelen van dienst Pleegzorg (...)”* alsook *“(...) nu hij de afspraken correct naleeft en meewerkt met de dienst Pleegzorg”*. In de weegschaal aan de andere kant ligt ook het gegeven dat verzoeker zijn kind financieel niet ondersteunt. De Raad ziet niet in waarom, als de pleegmoeder het kindergeld opstrijkt, dit verzoeker verhindert om zijn minderjarig kind nog op één of andere wijze financieel te ondersteunen. Het is voorts waar dat het geen vreemden zijn die pleegouder zijn voor verzoekers kind. Het feit dat verzoekers zus pleegouder is, wijst op een familiale betrokkenheid bij de opvoeding van verzoekers kind, maar dit maakt niet ipso facto dat er een affectieve band bestaat tussen verzoeker en zijn minderjarig kind. Dat het pleegouderschap verzoeker belemmert in zijn mogelijkheid om meer verantwoordelijkheid op te nemen ten aanzien zijn minderjarig kind kan de Raad op zich volgen, maar het pleegouderschap verhindert niet dat verzoeker zijn dochter kon bezoeken onder toezicht van Pleegzorg, maar verzoeker blijft zoals gezegd in gebreke aan te tonen dat hij zijn dochter daadwerkelijk onder toezicht van Pleegzorg heeft bezocht. Verzoeker toont dus niet aan dat hij de verantwoordelijkheid opnam die hij daadwerkelijk kreeg toebedeeld. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk achten dat verweerder de balans doet overhellen naar de andere kant, aangezien dit alles zwaarder doorweegt dan een aantal ongedateerde foto's die hoogstens wijzen op een zekere betrokkenheid van verzoeker ten aanzien van zijn minderjarige dochter. Ze wegen echter te licht om een daadwerkelijke affectieve band aan te tonen.

2.14. In het administratief dossier bevindt zich een brief van het parket van 28 januari 2020 waarbij een positief advies werd verleend voor wat betreft de erkenning van het minderjarig kind door verzoeker. Hierin werd toen reeds vastgesteld: *“Namens mijnheer N.G. [d.i. verzoeker] worden verschillende foto's van hemzelf met A. [d.i. zijn dochter] voorgelegd, zowel in het ziekenhuis kort na de bevalling, als van nadien en werden er afspraken gemaakt tussen de heer N.G. en het pleeggezin voor regelmatige contacten met A. Dat deze volgens de politionele informatie op heden niet meer zouden doorgaan (...)”*. Op het ogenblik dat verzoeker zo'n drie maanden later zijn verblijfsaanvraag indient, is er op dit vlak geen enkele vooruitgang. Verzoeker legt opnieuw dergelijke foto's voor en er blijkt niet dat de bezoeksafspraken – het betreft zoals gezegd vijf luttelbezoeksafspraken in de periode 18 september 2019-16 oktober 2019 – met het minderjarig kind daadwerkelijk onder toezicht van Pleegzorg plaatsvonden. Ook van de evaluatie van de bezoeken die zou worden gemaakt op 22 oktober 2019 werd zoals gezegd geen verslag overgemaakt. Dat het parket desondanks stelde dat dit alles *“[...] niet weg[neemt] dat er geen socio-affectieve band meer zou bestaan tussen de heer N.G. en A.W., die ten andere werd*

geplaatst bij de ouders van de heer N.G.” en een gunstig advies gaf voor de erkenning door verzoeker van zijn minderjarig kind, kan de balans niet doen doorslaan ten voordele van verzoeker. Immers, wat volstaat voor een erkenning van een kind kan niet ipso facto volstaan voor het toekennen van een verblijfsrecht op grond van deze erkenning. Dit veronderstelt het aantonen van een affectieve en financiële band met het kind, waarin verzoeker niet slaagt.

2.15. Verzoeker toont voorts niet aan dat de bestreden beslissing het hoger belang van het kind miskent. Er werd geen verwijderingsmaatregel getroffen ten aanzien van verzoeker, er wordt geen einde gesteld aan de pleegzorg van verzoekers kind en de bestreden beslissing verhindert op zich niet dat verzoeker nog omgang heeft zijn dochter. De Raad ziet dan ook niet in waarom verzoeker bijkomende motieven verwacht in de bestreden beslissing inzake het hoger belang van het kind, nog daargelaten de vraag of artikel 24 van het Handvest of artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag een motiveringsplicht op dit vlak inhoudt. Verzoeker is van oordeel dat hij geen menswaardig leven kan leiden door de bestreden beslissing, maar naast de vaststelling dat dit niet meer is dan een bloot betoog, ziet de Raad niet in hoe deze kwestie uitstaans heeft met het belang van het kind.

2.16. Gezien de terechte vaststelling dat verzoeker in gebreke is gebleven een financiële band aan te tonen en hij de affectieve band onvoldoende heeft aangetoond en er geen sprake is van factoren die erop wijzen dat de relatie tussen verzoeker en zijn minderjarig kind, die niet samenwonen, voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren, blijkt geen schending van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing gaat zoals gezegd niet gepaard met een verwijderingsmaatregel en brengt op zich dan ook geen scheiding teweeg tussen verzoeker en zijn minderjarig kind.

2.17. Het staat verzoeker ten slotte vrij een nieuwe vestigingsaanvraag in te dienen en hierbij stukken over te maken die de affectieve en financiële band met zijn minderjarig kind aantonen.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.18. In een tweede middel werpt verzoeker op, *“schending van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit)”*.

Verzoeker betoogt na een weergave van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen als volgt:

“De bestreden beslissing dd. 05.10.2020 werd genomen door mevrouw [B.], administratief assistent, voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie”.

Hierbij wordt verwezen naar Mevrouw Maggie DE BLOCK, dewelke geen deel uitmaakt van de huidige Belgische regering die de eed heeft afgelegd op 01.10.2020 en dewelke het vertrouwen kreeg van het Parlement op 03.10.2020.

Minstens sinds 03.10.2020 is de heer Sammy MAHDI de bevoegde Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met de Nationale Loterij, toegevoegd aan de Minister van Binnenlandse Zaken, Institutionele Hervormingen en Democratische Vernieuwing.

Op 05.10.2020 was Mevrouw de BLOCK, voormalig Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, niet langer bevoegd om bestreden beslissing te nemen.

Verder stelt verzoeker in vraag of mevrouw [B.] gemachtigd werd om een dergelijke beslissing te nemen en verzoekt tegenpartij hierover duidelijkheid te verschaffen.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

2.19. Verweerder kan geheel worden gevolgd waar hij in zijn nota opwerpt:

“De verwerende partij wenst te vervolgen dat verzoeker het juist voor heeft dat in de bestreden beslissing verkeerdelijk verwezen wordt naar de minister van Volksgezondheid, Sociale Zaken en Asiel en Migratie, aangezien sedert de regeringsvorming in oktober 2020 het departement asiel en migratie onder de bevoegdheid valt van de staatssecretaris.

Dat op de bestreden beslissing staat vermeld “voor de minister van Volksgezondheid, Sociale Zaken en Asiel en Migratie” is het gevolg van een verstrooidheid en is zeker niet het gevolg van enige juridische beoordeling of van een beredeneerde, intellectuele keuze, zodat er sprake is van een materiële vergissing dewelke de regelmatigheid van de bestreden beslissing niet aantast.

Er kan in dat opzicht ook worden gewezen op de aanstellingsbeslissing van 21.06.2019 krachtens dewelke [E.B.] bevoegd werd om beslissingen zoals de thans bestreden beslissing te nemen (zie bijlage).”

2.20. Een materiële vergissing kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Administratief assistent E.B. behoort blijkens de akte tot aanstelling van de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken van 21 juni 2019 tot de Dienst Vreemdelingenzaken en heeft gelet op het gestelde in de artikelen 1 juncto 3/1 juncto de artikelen 6 en 8 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 'houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de bevoegdheid om namens de minister c.q. staatssecretaris de bestreden beslissing te treffen. Dat de heer S. Mahdi enkele dagen voordat de bestreden beslissing werd getroffen, met name door het koninklijk besluit van 1 oktober 2020, met ingang van deze datum werd benoemd als staatssecretaris voor Asiel en Migratie en nadien, door het koninklijk besluit van 27 oktober 2020 tot vaststelling van bepaalde ministeriele bevoegdheden met ingang van 1 oktober 2020 de voogdij kreeg over de Dienst Vreemdelingenzaken, maakt niet dat de bestreden beslissing kaduuk wordt doordat de administratief assistent de bestreden beslissing tekent als gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiengint maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA